



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

**Parisiis, 1644**

Epistola VIII. Pelagii Papae II. Ioannem arguit, qui vniuersalis episcopi nomen sibi vindicabat, qua de causa generalem Synodum conuocauerat.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-15221**

## PELAGII PAPÆ II.

Ioannem arguit, qui vniuersalis episcopi nomen sibi vindicabat, qua de causa generalem Synodum conuocauerat.

*Dilectissimis fratribus vniuersis episcopis, qui illicita uocatione Ioannis Constantinopolitani episcopi ad Synodum Constantinopolim conuenerunt, Pelagius.*

**M**ANIFESTO (sicut optauimus) per gratiam Dei lumine euangelicæ veritatis, ab vniuersali ecclesia, perniciosissimi erroris nocte depulsa, ineffabiliter gaudemus in Domino: sed non modico contristamur mœrore, quia ea, quæ olim calcata fuerant, & funditus damnata, nec vnquam fieri debuerant, rediuuiis radicibus germinant atque pullulant. Et quoniam multa, quæ pœnitudinem possunt generare, proueniunt; necesse est ea cassare quæ contra ordinem & omnem auctoritatem facta esse noscuntur. Vnde, fratres, reiecta penitus audacia, quæ contra apostolicam sedem, & contra ipsam Domini saluatoris vocem, qua dictum est: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam*, sumpta est disputandi contra Domini præcepta, vana errantium corda conquiescant, nec liceat defendi, quod non liceat agere. Relatum est ergo ad apostolicam sedem, Ioannem Constantinopolitanum episcopum vniuersalem se subscribere, vosque ex hac sua præsumptione ad Synodum conuocare generalem, cum generalium Synodorum conuocandi auctoritas apostolicæ sedi beati Petri singulari priuilegio sit tradita, & nulla vnquam Synodus rata legatur quæ apostolica auctoritate non fuerit fulta. Quapropter, quidquid in prædicto vestro Conuenticulo (quia Synodus taliter præsumpta esse non potuit) statuistis, ex auctoritate sancti Petri apostolorum principis, & Domini saluatoris voce, qua beato Petro potestatem ligandi atque soluendi ipse saluator dedit, quæ etiam potestas in successoribus eius indubitanter transiuit, præcipio omnia quæ ibi statuistis, & vana, & cassata esse, ita vt deinceps nunquam appareat, nec ventilen-

*Matth. 16.*



tur. Etenim ipse saluator B. apostolo Petro tamquam ipsa per se veritas loquitur, dicens: *Quæcumque ligaueris super terram, erunt ligata & in cælo: & quæcumque solueris super terram, erunt soluta & in cælo.* Matth. 16. Multis denuo apostolicis & canonicis atque ecclesiasticis instruemur regulis, non debere absque sententia Romani pontificis Concilia celebrari: quapropter (vt iam dictum est) recte non Concilium, sed vestrum Conuenticulum vel Conciliabulum cassatur: & quidquid in eo actum est, irritum habetur ac vacuum. Vos quoque deinceps, vt nullius hortatu talia præsumatis, si apostolicæ sedis communionem carere non vultis. Modo vero ideo suspenditur vltio, vt locum possit habere correctio. Prædecessores vero Ioannis, & ipse Ioannes, non semel sed sæpissime epistolas atque libellos propria manu subscriptos sanctis antecessoribus nostris miserunt, quibus coram Deo protestati sunt, nihil vnquam proterue contra apostolicam sedem agere, nec de illius aut aliorum priuilegiis quidquam vsurpare: qui hæcenus in archiuo sanctæ Romanæ ecclesiæ sub sigillis ac chirographis eorum roborati habentur integri. In ipsis enim epistolis vel libellis, anathematis vinculo se & successores eorum constrinxerunt, si vnquam aliquid contra eos præsumpserint, aut contra apostolicam, vel vllius alterius episcopi sedem, quidquam aduersi quoquo modo essent moliti. Idcirco eos non est necesse excommunicare, aut anathematizare; quia ipsi anathematis vinculo, propriis manibus professiones suas suaque scripta roborando, constrinxerunt. Sciat se tamen & ipse Ioannes, nisi errorem suum cito correxerit, a nobis excommunicandum fore, & apostolicæ sedis atque omnium sanctorum episcoporum communionem carere. Vniuersalitatis quoque nomen, quod sibi illicite vsurpauit, nolite attendere, nec uocatione eius ad Synodum, absque auctoritate sedis apostolicæ, vnquam venite, si apostolicæ sedis & ceterorum episcoporum communionem vultis frui. Nullus enim patriarcharum hoc tam profano vocabulo vnquam vtatur: quia si summus patriarcha, vniuersalis dicitur, patriarcharum nomen ceteris derogatur. Sed absit hoc, absit a fidelis cuiusquam mente, hoc sibi vel velle quempiam arripere, vnde honorem fratrum suorum imminuere ex quantulacum-



que parte videatur. Quapropter caritas vestra neminem vnquam suis in epistolis vniuersalem nominet, ne sibi debitum subtrahat, cum alteri honorem offert indebitum.

1. Pet. 5.

*Aduersarius namque noster diabolus*, qui contra humiles fauiscens, *sicut leo rugiens circuit quærens quem deuoret*, non iam, vt cernimus, caulas circuit, sed ita valide in quibusdam ecclesiæ necessariis membris dentem figit, vt nulli sit dubium, quia nisi vnanimiter, fauente Domino, cunctorum prouida pastorum turba concurrat, omne, quod absit, citius ouile dilaniet. Perpenditis, fratres carissimi, quid e vicino subsequatur, cum & in sacerdotibus erumpunt tam peruersa primordia. Quia enim iuxta est ille de quo

Iob. 41.

scriptum est: *Ipse est rex super vniuersos filios superbiæ* (quod non sine graui dolore dicere compellor, dum frater & coepiscopus noster Ioannes mandata dominica, & apostolica præcepta, regulasque patrum despiciens, eum per elationem præcurrere conatur in nomine) vestra beatitudini indicet omnipotens Deus, quam graui considerationis huius gemitu torqueor, quod ille quondam mihi notissimus, ille omnibus dilectus, ille qui elemosynis, orationibus, atque ieiuniis videbatur occupatus, & ex eo quo fœtebat cinere, ex ea quam prætendebat humilitate iactantiam tantam sumpsit, ita vt vniuersa sibi tentet adscribere, & omnia, quæ soli vni capiti cohærent, videlicet Christo, per electionem pompatici sermonis eiusdem Christi sibi studeat membra subiugare. Nec mirum, quod ille tentator, qui initium omnis peccati scit esse superbiam, & tunc ea in primo homine ante omnia usus est, & nunc eam in quibusdam hominibus ponit in fine virtutum: & qui aliquatenus bonis vitæ studiis videbantur crudelissimas manus eius effugere, eis in ipsis metis boni operis, & in ipsa quodammodo apponat perfectionis conclusionem tendiculum. Vnde magnopere orandum est, & omnipotens Deus assiduis precibus implorandus, vt hunc a mente illius auertat errorem, hoc ab vnitatem atque humilitate ecclesiæ malum superbiæ & confusionis amoueatur, & fauente Deo, omnibus viribus concurrendum atque prouidendum, ne in vnius veneno sermonis, viuentia in Christi corpore membra moriantur. Si enim dici hoc licenter permittitur, honor patriarcharum omnium negatur:



gatur: & fortasse is in errore perit, qui vniuersalis dicitur, & nullus iam episcopus remansisse in statu veritatis inuenitur. Oportet ergo, vt constanter ac sine præiudicio seruetis, sicut accepistis, ecclesias, & nihil sibi in vobis hæc tentatio diabolicæ vsurpationis adscribat. State fortes, state securi: scripta quæ vniuersalis nominis falsitate condemnata sunt, nec dare vnquam, nec accipere præsumatis. Omnes episcopos curæ vestræ subiectos ab huius adulationis iniquatione prohibete, vt vniuersa vos ecclesia patriarchas non solum in bonis operibus, sed etiam in veritatis auctoritate cognoscat. Si qua autem forsitan aduersa subsequantur, vnanimiter persistentes, etiam moriendo debemus ostendere, quia in damno generalitatis nostrum specialiter aliquid non amamus. Dicamus cum Paulo: *Mihi* Philip. 1. *viuere Christus est, & mori lucrum.* Audiamus quod primus omnium apostolorum dicit: *Si quid patimini propter iustitiam,* 1. Pet. 3. *beati eritis.* Mihi enim credite, quia honorem quem pro prædicanda suscepimus veritate, si necessitatis causa exigat, securius pro eadem veritate relinquimus, quam tenemus. Orate, fratres, vt honor ecclesiasticus nostris diebus non euacuetur: nec vnquã Romana sedes, quæ (instituen- Romana sedes caput omnium ecclesiarum. Heb. 6. te Domino) caput est omnium ecclesiarum, priuilegiis suis vsquam careat aut expolietur. *Confidimus autem de vobis, carissimi, meliora atque viciniora saluti: quia neque mors, neque vi-* Rom. 8. *ta, neque angeli, neque principatus, neque instantia, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia (magistro gentium docente) poterit nos separare a caritate Domini nostri Jesu Christi, & quæ in ipso est, recta fide. Nolite itaque amittere* Heb. 10. *confidentiam vestram, quæ magnam habet remunerationem.*

Patientia enim nobis necessaria est ad colluctationes aduersariorum, quatenus fidem intemeratam vsque in finem conferuantes, repromissionem percipiamus, quam repromisit his qui legitime certare deproperant. *Adbuc* A'nc. 2. iuxta 70. *enim modicum aliquantulum, qui venturus est veniet, & non tardabit. Ecce enim iudex ante ianuam assistit, coronas hilariter* Iac. 5. *promittens his qui pro eo passionibus submituntur. Quod* Heb. 10. *si quis se subtraxerit, non placebit animæ meæ; sed cadet de promissione propter negationem. Nos autem non sumus subtractionis filii in perditionem animæ. Propter quod assumite arma Dei, vt possitis* Eph. 6. *resistere in die malo aduersus omnes inimicos sanctæ Dei ecclesiæ &*

Concil. Tom. 13.

E



vestros, & induite lorica[m] iustitiæ, calceati pedes in præparationem euangelii pacis, in omnibus assumentes scutum fidei, in quo possitis omnia iacula nequissimi ignea extinguere. & galeam salutis accipite, & gladium Spiritus, quod est Verbum Dei, per omnem orationem & obsecrationem radicati & fundati in solatio fratrum pro Christo Iesu Domino nostro.

- Act. 20.* Sed & nunc, fratres, commendamus vos omnes Domino, & verbogratia eius, qui potest perficere & dare hereditatem vobis cum omnibus sanctis. Ipse autem Deus pacis & consolationis det vobis id ipsum sapere in alterutrum, ut vobis inuicem succurratis, & non sitis diuisi, ut unanimes, uno ore & uno corde honorificemus eum in concordiam & consolationem fratrum, qui potens est confirmare vos secundum euangelium eius, & iuxta reuelationem mysterii æternis temporibus taciti, quibus vobis futurorū gaudiorum largienda sunt munera. Summopere etiam considerare debetis, quod hi qui fratribus inuident, eosque damnare aut perdere cupiunt, per se & sua dogmata destruuntur. Dicit enim Dominus: *Matth. 12.* Omne regnum in se diuisum, non stabit: & omnis scientia & lex aduersum se diuisa, non stabit. Ideoque necesse est, ut concorditer salubres suscipiatis hortatus, & nihil per contentionem agentes, sed ad omne studium deuotionis vnanimes diuinis & apostolicis constitutionibus pareatis, & in nullo patiamini prouidentissima Canonum decreta violari, quatenus & Nicænorum Canonum constituta, & quæ a nobis, vel a prædecessoribus nostris sunt prouide & salubriter decreta, intemerata permaneant in futuro. & in *Apoc. 1.* Apocalypsi Dominus per Ioannem loquitur dicens: Nolite timere, ego sum primus & nouissimus, & viuus, & fui mortuus, & ecce sum viuens in sæcula sæculorum. &: Habeo clauis mortis & inferni. Et paulo post: *Apoc. 2.* Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod est in paradiso Dei mei. Item idem: Esto fidelis vsque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ. Et iterum: Qui vicerit, & custodierit vsque in finem opera mea, dabo ei potestatem super gentes, & reget illas in virga ferrea, & tamquam vas figuli confringentur. *Apoc. 3.* Item idem: Ecce sto ad ostium, & pulso. Si quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi ianuam, introibo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum. Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo, sicut & ego vici, & consedi cum Patre meo in throno eius. Vos fratres, si non vultis cum eo damnari *Rom. 1.* (quia non solum, qui faciunt, sed qui consentiunt facientibus, rei



*sunt*) hortamini eum, & monete recedere a præfatis illicitis, & memor sit vnde exciderit, & agat pœnitentiam, & prima opera faciat. Sin minus, non mea loquar verba, sed ipsa Domini saluatoris, quæ per prædictum Ioannem in iam dicto libro locutus est, replicans, aio: *Veniam, & <sup>Apos. 2.</sup> mouebo candelabrum tuum de loco suo, nisi pœnitentiam egeris.* Ipse enim magis tenet doctrinam Balaam, qui docebat Balac mittere scandalum coram filiis Israel, sicut iste docet vos scandalizare sanctam matrem ecclesiam, & vniuersum cœtum tam sacerdotum, quam religiosorum Christianorum atque fidelium. Vnde & in supradicto libro continetur ita: (semper enim potius vos verbis Domini saluatoris ferire & instrui cupio, quam meis, licet & ipsa apostolicæ auctoritatis sint ponderibus plena.) *Novi opera tua nouissima plura prioribus. Sed habeo aduersus te pauca, quia permittis mulierem Jezabel, quæ se dicit propheten, docere, & seducere seruos meos, fornicari & manducare de idolothytis. Et dedi illi tempus, vt pœnitentiam ageret, & non vult pœnitere a fornicatione sua. Ecce ego mitto eam in lectum, & qui mœchantur cum ea, in tribulationem maximam, nisi pœnitentiam egerint ab operibus suis, & filios eius interficiam in morte. Et scient omnes ecclesie, quia ego sum scrutans corda & renes, & dabo unicuique vestrum secundum opera vestra.* Hæc, fratres, valde caueda sunt, & præcepta Domini, atque sanctæ sedis apostolicæ, quæ vice Domini saluatoris legatione fungitur, monita fideliter amplectenda & peragenda. De cetero, fratres, super prouinciæ causa, vnde sedem apostolicam dudum consulere voluistis, videtur nobis sufficienter tractatum a sanctis prædecessoribus nostris. Sed quia denuo nostram mediocritatem de eadem re interrogare dignum duxistis; scitote, certam prouinciam esse, quæ habet decem vel vndecim ciuitates, & vnum regem, & totidem minores potestates sub se, & vnum episcopum, aliosque suffragatores decem, vel vndecim episcopos iudices, ad quorum iudicium omnes causæ episcoporum, & reliquorum sacerdotum, ac ciuitatum causæ referantur, vt ab his omnibus iuste consona voce discernantur, nisi ad maiorem auctoritatem fuerit ab his, qui iudicandi sunt, appellatum. Vnde non oportet vt degradetur, vel dehonoretur vnaquæque prouincia, sed apud



semetipsam habeat iudices, sacerdotes, & episcopos singulos, videlicet iuxta ordines suos. Et quicumque causam habuerit, a suis iudicibus iudicetur, & non ab alienis, id est, a suæ iustis iudicibus prouinciæ, & non ab externis, nisi (vt iam prælibatum est) a iudicatis fuerit appellatum. Si vero in qualibet prouinciâ ortæ fuerint quæstiones, & inter ipsius prouinciæ episcopos discrepare cœperit ratio, atque inter ipsos dissidentes non conueniat, ad maiorem tunc sedem referantur. Et si illæ facile & iuste non discernuntur, vbi fuerit Synodus regulariter congregata, canonicè & iuste iudicentur. Maiores vero & difficiles quæstiones, (vt sancta Synodus statuit, & beata consuetudo exigit) ad sedem apostolicam semper referantur. Ceterum sanctorum patrum statuta sequentes, synodali auctoritate omnes qui aduersus patres armantur, vt patrum inuasores & mactatores, infames esse censemus: quoniam ea vulnera, quæ fomentis non sanantur, ferro abscindi vel curari necesse est. Vnde, fratres, cessent iniustæ æmulationes, cessent insidiæ, cessent falsæ criminationes, ne infirmus quisquam, propter quem Christus mortuus est, talibus laceretur insidiis: ne ouis, precio Christi redempta, lupinis a fratre faucietur morsibus. Merito ergo causa nos respicit, si talibus fauere cœperimus. Corripiantur semper talia, nec illis, qui hæc exercere conantur, aut patribus vel fratribus insidiantur, libere loqui concedatur, aut pro voluntate sermo proferri permittatur. Liquet omnino quod conniueant illis qui talia eos loqui permittunt: quoniam occurreret veritas, si falsitas & calumnia displiceret vel odium. Desinat igitur falsitas incessere veritatem: desinat suspicio, quæ iuste repellitur, insidiari: desinat odium & inimicitia persequi patres vel fratres: desinat conspiratio, quæ ab omnibus est repudianda, infestare magistros. Horum igitur vitiorum auctores vel patratores, non sunt in accusatione pontificum recipiendi, sed penitus repellendi: quoniam iubent canonica decreta patrum, vt accusatio vel testimonium eorum qui odio quoslibet insequuntur, vel qui inimici aut suspecti habentur, nullo modo recipiantur. Quorum statuta & nos firmantes, eadem omnibus inuiolabiliter futuris temporibus tenere censemus. Quidquid autem super hac



causa patres nostri decernendum duxere dignum, vt concedet, necesse est, cum labefactari vel infirmari cœperit, apostolica denuo auctoritate firmari ac renouari, fratribusque dari. Data Kalendis Martii anno Domini 587. indictione quinta.

## NOTA.

\**Epistola.* ] Hæc est illa epistola Pelagii, qua Pelagius, teste sancto Gregorio, Synodi Constantinopolitanæ omnia acta, præterquam absolutionem Gregorii Antiocheni episcopi, cassauit & reprobauit: præcipue vero illud Decretum, quo Ioannes Constantinopolitanus episcopus nomen œcumenici sibi arroganter vsurpauerat. Qua de re vide quæ infra dicam in notis allegatæ Synodi Constantinopolitanæ. Ridiculum est quod ex hac epistola nouantes hæretici primatum ecclesiæ impugnent, cum hinc potius vndecim validissima argumenta colligi possint, quibus Romani pontificis primatus firmissime corroboratur. Vide Baron. anno 587. num. 7. & 13. 14. & 15.

## EPISTOLA IX.

## PELAGII PAPÆ II.

AD EPISCOPOS GERMANIÆ ET GALLIÆ.

Nouem præfationes, inter Missarum solennia decantandæ, a Romana ecclesia recipi.

*Pelagius Romanæ ecclesiæ & apostolicæ sedis episcopus vniuersis Germaniarum ac Galliarum regionum episcopis.*

**C**VM in Dei nomine in Romana ecclesia Synodum episcoporum siue ceterorum confacerdotum Dei fidelium congregatam habuissemus, & de ecclesiasticis statutis, vt sunt ab apostolis & sanctis patribus tradita, diligentius tractarem; superuenere literæ vestræ, & vt magnæ essent auctoritatis, etiam viuæ voces præcesserunt, rogantes, vt ordinem præfationum, quem sancta Romana ecclesia hætenus haberet, nostris literis vobis remandarem. Tunc de vestra voluntate & studio tam bono multum gauisi sumus, & sacrum ordinem Romanum, sacraque constituta nostrorum antecessorum solerter relegendes, inuenimus has nouem præfationes in sacro catalogo tantummodo recipiendas, quas longa retro veritas in Romana ecclesia hætenus seruauit: vnam in Albipascalibus, aliam de Ascensione Domini, tertiam de Pen-